

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Zamboch-Lovec_carodejnic.pdb

PDB Name: Lovec čarodějnic
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lovec čarodějnic
Miroslav Žamboch

Publikováno se souhlasem autora, zdroj : www.miroslavzamboch.cz

Další elektronické texty si můžete koupit na této adrese:

http://www.neknihy.cz/user/autor.asp?id_autora=37&app=2812122307

a knižní publikace na <http://www.fantasyshop.cz/>

Barry stál na vyhlídkové terase a pozoroval šedou přistávací plochu. Z výšky rozeznával tmavší a světlejší plochy opravovaných míst. Ještě před deseti lety při opravování vyřízli velký čtverec betonu, vzniklou díru zalili novým a spáry pečlivě zahladili. Hranice pak byly stěží rozeznatelné a po pár letech se ztrácely docela. Dnes přijeli čtyři chlapi s pneumatickými sbíječkami, díru zvětšili a potom do ní z pojízdného domíkávače plivli trochu nažloutlé hmoty. Barry obrátil oči k nebi a hledal přistávající letadlo. Zatím bylo jen tečkou na horizontu. Z vnitrozemí vál horký suchý vítr a přinášel sebou zrnka písku, terasa i letiště sálalo vedrem. Košile se mu lepila na tělo a pod dlaní, kterou měl položenou na zábradlí, cítil rez a oprýskávající barvu. Přesto všechno bylo letiště pýchou města, možná i celého státu. Pokud věděl, bylo to jediné místo, odkud se stále vypravovaly transatlantické lety do Evropy. Možná ještě Kanadáné nahoře v Otawě udržovali spojení. Letadlo se blížilo a rychle ztrácelo výšku. Airbus šestset dvacet, labutí píseň technologie dvacátého století. Už nikdy se nepostavilo nic lepšího. Barry stočil pohled k městu. Bylo tam, stále rozlehlejší a špinavější, s pár mrakodrapy v centru a změtí neskutečně rychle se rozšiřujících slumů. Závoj smogu byl dnes řidší než obvykle, protože vítr z vnitrozemí vál už druhý den. Vrátil se v myšlenkách k muži, na kterého čekal. V telefonu zněl jeho hlas sebevědomě a Barry doufal, že ho pozná i podle mizerného popisu, který měl k dispozici. Štíhlý, vysoký, tmavé brýle a černé vlasy. Nechtěl na něho čekat v letištním baru podle jeho návrhu. Možná byl W. O'Brien skutečně dobrý, ale tady ve městě, v tlačenici dvacetimilionů lidí, byl ten ostrý chlapík s kolty prokletě nízko Barry. Letadlo přistálo a pomalu dorolovalo na místo označené velkým bílým křížem. Čtyři letištní autobusy se vystřídaly u dvou výstupových turniketů a ve srovnání s ohromným trupem airbusu vypadaly jako dětské hračky. Barry nedokázal ze vzdálenosti rozeznat, kolik lidí vystoupilo, ale i kdyby byly autobusy plné, znamenalo to sotva poloviční obsazení letadla. Přesto se airbus vyplácel, protože na rozdíl od novějších a menších strojů, byl spolehlivý. Barry se přesunul do odbavovací haly, v automatu si koupil žvýkačky a pomalu žvýkal jednu po druhé. Jakmile začala chuť pepermintu slábnout, starou vyplivl a vzal si novou. Předstíral, že studuje příletové a odletové řady, ale přitom po očku pozoroval výstupy z celního prostoru. Na obrovské reklamní tabuli zavěšené u stropu se z kaleidoskopické změti barev vyskládala postava cudně zahalené manekýny. Nebo manekýna. Barry na okamžik zvedl pohled a potlačil chuť odplovnout si. Z nalíčené tváře unisexového modelu se nedalo rozeznat, zda se jedná o muže či ženu. Chápal to, ale nedokázal si zvyknout. Setřel si z čela kapky potu. A nedokázal si zvyknout ani na tropická vedra, která panovala od května do září. Pa-matoval si, že když byl kluk, vzal ho jednou táta nahoru do kopců. Tehdy ještě padal sníh. "Sakra" zaklel polohlasem.

Kdyby nebylo neobvyklých brýlí, propásl by ho, protože vyšel až z nejvzdálenějších dveří označených nenápadným nápisem - "Only for Men". Barry téměř vyběhl, aby ho dostihl ještě před vchodem do baru. Co má chlap, který loví ženské, co jezdit pánskou třídou?

"O'Brien?" zeptal se polohlasem a snažil se zklidnit svůj zrychlený dech.

Muž se zastavil a najednou mu stál tvář v tvář. Jako by se ani nehýbal, pouze se přetransformoval z jedné pozice do druhé.

"Ano. Vy jste Barry Medlow."

Nebyla to otázka, ale konstatování.

"To souhlasí."

Barry byl zvyklý na tmavé brýle a sám je často nosil, ale anatomicky tvarované karbonitové sklo zakrývající větší polovinu O'Brienovy tváře ho znervózňovalo. Na tmavém povrchu se neodráželo vůbec nic a černá skvrna rozbíjela obličej v nesouvislou mozaiku vlasů a kůže. Potlačil touhu uhnout očima a odvrátit se. Zástup lidí spěchajících z haly je obtékal jako aerodynamicky tvarovanou kapku, nikdo se na ně nepodíval dvakrát.

"Máte zavazadla?"

"Už jsou tady."

"V tom případě můžeme jít, venku na nás čeká vůz."

Slunce mezitím změnilo interiér automobilu v rozpálenou výheň. Barry se nestačil ani posadit a už se koupal v potu. Nastartoval, kompjútr zapnul klimatizaci. Na okamžik dokázal vnímat jen ukazatel na teploměru, vedro a pach horké kůže potahů smíšený s oděrem benzínu, který se přes všechna jeho opatření někudy odpařoval z motoru. Nebo ze sacího potrubí, nebyl si jist, protože moc lidí, kteří dokázali opravit benzínový motor, už nebylo. Teplota klesala po deseti-nách, zpočátku pomalu, potom rychle a ke konci opět pomalu. Během tří minut spadla z vražedných jednapadesáti na snesitelných třicet dva. O'Brien po celou dobu mlčel. Když se k němu Barry otočil, zjistil, že si sundal brýle. Dlouhá hubená tvář s liniemi výrazných vrásek, pleť před okamžikem ukrytá pod karbonitovým sklem byla nezvykle bledá. Oči velké a černé. Vypadaly unaveně a měkce. Ale to bylo jediné, co na O'Brienovi vypadalo měkce. Barrymu připomínal jednu písničku, kterou kdysi objevil na otcově staré gramodesce. Gramodesky byly velké černé kotouče, na které se zaznamenávala hudba, ještě než přišly kompakty. Skladba se jmenovala "Tvrdý jako kámen" a právě tak zněla. Barry zařadil a snadno vklouzl do proudu vozidel. Ani v největších zácpách s tím neměl problémy, protože každý majitel ma-lého elektromobilu pětmetrovému pontiakovi s ocelovými trubkovými nárazníky ochotně ustoupil. Pontiak byl Barryho pýcha a symbol jeho postavení. Patřil mezi hrstku lidí ve městě, kteří se vysmívali vládním eko předpisům a mohli si místo směšných elektrů dovolit poctivý bourák minulého století. Barry doufal, že si to O'Brien uvědomuje. Doufal, že si uvědomuje, že on, Barry, není jen tak někdo. Doufal v to, protože mu O'Brien naháněl strach.

"Většinou nevím kam dříve skočit, ale řekl jsem si, že se o vás postarám raději sám. Cokoliv budete potřebovat, zajistím. Cokoliv. Zbraně, drogy, techniku."

O'Brien přikývl.

"Zbraně mám své, drogy nepotřebuji. Chci konto na Síti. Na cizí jméno, přístupová práva AA+. Možná později nějaké vybavení, ale to nebude nic obtížného."

"Ani starosta nemá AA+."

"Řekl jste, že zařídíte všechno."

"O.K.:"

Barry si zpočátku myslel, že najmutí O'Briena je čistě akce starosty a městské rady, ale suma, jejíž převedení zajišťoval, ho přinutila změnit názor. A pokud starosta sežene AAplusko, znamená to, že v tom má prsty vláda, nejspíše federální. Nebo Mafie. Stříhl to křížovatkou na červenou a zavrtěl hlavou. S mafií měl lepší styky než s oficiálními kruhy. Věděl by, kdyby se chystalo něco velkého. Ale neuškodí, když svým přátelům pošle upozornění. Po očku se podíval na O'Briena a najednou měl pocit, že ten chlap do něj vidí jako do křišťálové koule. Potlačil pachut' žluči na jazyku. On, Barry, se přece nebude nikoho bát. Nikoho a ničeho.

"Kde chcete bydlet?"

"Spíše menší hotel. Starší, bez elektronické registrace zákazníků."

"Takové jsou jen v smradlavých čtvrtích."

Naschvál použil žargonu, aby se ho O'Brien musel na něco zeptat. Zbytečně.

"Nevadí."

"Kdy začneme s prací? Zítra ráno?"

"Potřebuji zařídit spoustu věcí. Vyzvedněte mě kolem šesté a někde povečeříme."

"O.K."

Vysadil ho před hotelem Zrzavý drát a odjel rychleji, než se mu někdo pokusil prostřelit sklo. Naproti přes ulici hořel dům. Skupina mužů s kbelíky a ruční stříkačkou napojenou na malou pojízdnou cisternu polévala sousední stavby vodou, ale požár přímo nehasili. Na dlažbě před domem bylo neumělými kostrbatými písmeny napsáno: čarodějnice. Barry šlápl na plyn. Do večera musel zařídit spoustu věcí. Za jízdy telefonicky zkontroloval svoje herny a bary, páru raketýrů, které chytili jeho muži, vysvětlil, že všechny zábavní podniky v Vellomské čtvrti jsou pod jeho ochrannou. Zbýval rozhovor se starostou. O AA+ přístupu s ním nechtěl hovořit po telefonu. Na cestě k radnici ho zastavil zmatený telefon z kasina Modrá chuť. Zaklel. Tenhle podnik byl jeho pýcha. Po všech stránkách na úrovni, pouze pro nejbohatší a nevlivnější, nevyčerpatelný zdroj užitečných kontaktů. Právě tady nepotřeboval žádné problémy. Podřadil, pneumatiky zakvílely, přešel přes čtyři jízdní pruhy a jednu dvojitou bílou čáru. Policejní vůz, kterému zkřížil cestu ho nechal na pokoji. Jeho pontiak znali všude. Barry nervózně poklepával prsty o sponu opasku. Tohle problém byl. Na koberci ležela mladá žena. Krátkou sukni měla vyhrnutou až k pasu, černé punčochy zdobené krajkou na stehně roztržené. Nohy byly dlouhé, dokonale tvarované genetikou, mládím a pravidelným cvičením. Skelné oči strnule zíraly ke stropu. Barryho tyhle holky nerajcovaly ani jako živé. Strach působil na jeho chťi jako patnáctistupňový mráz. Stačil pohled, aby zjistil, co ji zabilo. Stisk rukou jí rozdrtil průdušnici.

"Zákazník?" zeptal se mlčky přihlížejícího správce.

"Ano. Jel v žlutém sněhu a s ním si dal sextázi. Posedl ho amok."

"Blbec. Kdo všechno o tom ví?"

"Holky, co tu byly. Pavlína, Ilona, Segeda. A barman."

"Kde jsou?"

"Čekají nahoře v pokojích."

"Tak to už stačily vyžvanit ostatním." To bylo mrzuté. Barry by se nerozpakoval připsat mrtvou štetku na seznam ztrát a zákazníka vyždímat jako hadr. Před dvaceti lety by to udělal, ale dnes už to nešlo. Soustředilo by to na něj pozornost ženského podsvětí a to by znamenalo začátek jeho konce. Nejrozumnější by bylo celý krám zavít, ale od doby, kdy se stát snažil potírat prostituci, právě ona vynášela nejvíce. A navíc, kontakty potřeboval, na nich stálo jeho království.

"Kdo je ten zákazník?"

Správce mu podal doklady.

"Zkontrolovali jsme ho. Střední šarže, svobodný."

"Fajn. Zatím ho tu držte, jdu do kanceláře, za deset minut jsem zpátky."

Ujistil se, že jsou dveře zavřené, kohoutek umyvadla otevřel na maximum, spustil elektronickou rušičku a vytočil známé číslo. Byl napjatý a soustředěný, ale nebál se. Občas ho potřebovali, měl s nimi dobré styky, ale od chobotnice je moudré držet se co nejdále.

"Alexeji, to jsem já Barry."

Přetrpěl si slovansky zdlouhavé a téměř upřímně znějící uvítací fráze.

"Nejprve jedna zpráva pro tebe. Vínny si najal chlápka, pro kterého bude zařizovat AA+ licenci na Síť. Městská rada ani starosta takovou pravomoc nemá, to znamená, že se jedná o něco většího. A teď k něčemu jinému. Potřebuji, abys pro mě někoho uklidil. Hned. Musí to vypadat jako nehoda. Zabil mi holku."

Odmklčel se a naslouchal další litanii. Věděl, že žádá více než je obvyklé, ale věděl, že to Alexej pro něho udělá. Rus se bavil a dával mu najevo, kolik ho taková služba bude v budoucnu stát. To bylo velmi nebezpečné.

"Alexi, poslouchej. Já vím kolik prodávání holek vynáší. Nemyslím teď špinavé děvky v smradlavých čtvrtích. Mluvím o holkách pro právníky, vládní zaměstnance, hlavouny úřadů. Po tom tajná služba pase a to taky nese. Víš, že je máš zmáknuté. Ale máš zmáknuté i čarodějnice? Proč po tom státní tak jedou? Protože se bojí úniku informací, bojí se, že čarodějnice při šukačce jejich elitu zmanipulují, zhypnotizují a co já vím co ještě. Netuším, co je na tom pravdy, ale vsadím se, že si čarodějnice tyhle holky hlídají, nebo jsou s nimi v kontaktu. A určitě se jim nebude líbit, když necháme toho chlápka jen tak odejít. A nemyslím, že budou rozlišovat, jestli to bylo v mém malém podniku, nebo v některém z tvých velkých. Tohle nebezpečí hrozí nám oběma. Já z nich mám strach a pokud mi nepomůžeš, zavírám to tady. Jasný."

Bary položil telefon a oddechl si. Alexej byl chytrý, ale musel se více schovávat a proto se více bál. A nebo více věděl. Poslední nepříjemnou myšlenku Barry rychle potlačil. Vrátil se do baru, kde na něho čekal správce. Namíchal si dvojitou w hisku s ledem a posadil se.

Za deset minut zaskřípěly na sypané přístupové cestě úzké pneumatiky elektrodrožky.

"Vyveďte ho ven a řekněte mu, ať se tu vícekrát neukazuje." rozkázal.

Než jeho příkaz splnil, stačil si namíchat další drink.

"Holkám řekněte, že se nám pokusil utéci, ale vyboural se a výbuch akumulátorů mu to spočítal. Já mizím."

Elegantně klouzal odpoledním provozem. Byl spokojený sám se sebou. Dnešek byl opravdu pestrý, ale všechno v pohodě zvládl. Zbýval rozhovor se starostou a večere s O'Brienem. Nechtělo se mu trmácet se do nějaké pitomé re-staurace a vrátit se domů buh ví kdy. Anebo - ! Barry luskl prsty. Dnes má opravdu dobrý den. Vytočil číslo domů.

"Jano? Tady Barry. Večer přivedu hosta. Děti pošli pryč, třeba ke kamarádům. S večerí se vytáhni, klidně ji někde objednej. Až ho přivezu, nechci doma žádné služebnictvo. Obsluhovat budeš ty. Jasně. A můžeš se klidně vyštrejchnout."

Položil sluchátko a spokojeně si pohvizdoval melodií skoro sto let staré rockandrollové vypalovačky.

O'Brien našťastí netrval na tom, aby ho vyzvedl v hotelu a k oboustranné spokojenosti si domluvili schůzku na Nelsonově náměstí. Slunce už zapadlo a začínalo se smrákat. Žár naakumulovaný do zdí obchodů, hotelů, bank, do dlažby chodníků a silnice už z větší části ztratil svou sílu a do vzduchu se vkrádala noční svěžest. V šeru se ztrácely praskliny na fasádách, tabule výkladních skříní se leskly jako nové a korzující lidé vypadali spokojení a šťastní. Jako za starých časů, pomyslel si Barry. Jako za starých časů, než přišla ekokrise, nová válka severu proti jihu, průmyslové gangy, otep-lení, epidemie enviromentálních nemocí a spousta dalšího svinstva. Jako za starých časů, než všechno začalo jít od desíti pěti. Barry pocítil závan hrdosti z toho, že i on přispívá k tomu, aby tohle město vypadalo dobře. A ještě na tom slušně vydělává. O'Briena si všiml hned. Vyšel z módního salónu naproti přes ulici. V tmavém saku z měkkého materiálu, bez kravaty, jen se sportovním stojáčkem. Tentokrát neměl na obličejí průzor z pilotní helmy, ale střízlivé tmavé brýle. Aniž by zpoznamenal, protáhl se skupinkou lidí a bez rozhlížení proplul hustým ruchem ulice. Pohyboval se jako jako, Barry chvíli hledal vhodné přirovnání, jako kříženec tanečníka a hrdiny starého akčního filmu. V levé ruce nesl sportovní tašku, do které se mohla snadno vlézt krátká brokovnice. Pochyboval, že by používal něco tak primitivního. Krátce blikl světly, aby na sebe upozornil. O'Brien nastoupil do auta a vklouzl na sedadlo rychle a tiše jako rtuť vyplňující objem baňky starého teploměru.

"Ohákl jste se." přivítal ho Barry a rozjel se.

"Ano. Už dlouho mě nikdo nepozval k sobě domů."

Barry si začínal myslet, že udělal chybu. Vrátil se mu pocit vlastní průhlednosti a jeho pohnutky mu připadaly čitelné jako komiks s kačerem Donaldem.

Jeli mlčky. Když kráčeli k domu, Barry se musel nutit, aby nahlas nekřičel: Vidiš ten barák? Ten pozemek? V tomhle posledním pořádným městě na kontinentě jsem někdo, všichni se mě boje, já jsem tady ten ostřej hoch, je ti to jasný? Přesto že mlčel, správil mu pohled na luxusní vilu náladu.

Zazvonil. Jana otevřela po přiměřené pauze, i když by se vsadil, že byla nalepena na skle a čekala, až přijedou.

Zpočátku chtěl představování odbýt krátkým zamumláním, ale O'Brien otevřel svou sportovní tašku a místo brokovnice vytáhl kytici růží. Pravých přírodních růží. Barry v duchu zaklel - kytky musela stát celý majlant, ale pak si vzpomněl na sumu, kterou město O'Brienovi zaplatilo a pokrčil nad tím rameny. Pokud nevěděl, jak lépe utrácet peníze...

"Pan William O'Brien, má paní, Jana."

O'Brien se lehce uklonil a s úsměvem kytici předal.

"Velmi mě těší, madam."

Oslovení Barryho popudilo, ale potom musel uznat, že je namístě. Jana v šatech inspirovaných jižanskou módou poloviny předminulého století vypadala jako skutečná dáma. Jen její dekolt mu připadal příliš odvážný. Na druhou stranu se na jejím hrdle krásně vyjímal diamantový náhrdelník, který kdysi koupil z reprezentačních důvodů. Rozhodl se, že ji za to nepokárá. Usadili se v jídelním salónku. Jana už předem přivezla pojízdný bar s bohatou zásobou ledu.

"Dáte si něco k pití? Malý aperitiv?"

O'Brien zaváhal.

"Vy příliš nepijete, že ne."

"Ne, většinou musím být ve střehu, ale dnes bych i mohl, pomáhá mi to v relaxaci. Jen jsem v tomto ohledu velmi vybíravý."

"V tom případě se podívejte."

Otevřel dvířka baru, O'Brien chvíli studoval viněty.

"Musím uznat, že u vás si vybere i znalec. Glenwich 72, prosím. Jednu kostku ledu."

Barry nachystal drink a už chtěl bar zavřít, když se O'Brien obrátil na Janu.

"A pro vás, madam?"

Barry potlačil prudký nával vzteku. Nikdy Janě nedovoloval pít. Ten bastard mu to dělá naschvál. "Martini a hodně vermutu." Při předkrmu, krabím salátu, lehce konverzovali a Barry zuřil více a více. Jana byla O'Brienovými způsoby očividně okouzlena a dávala to okatě najevo. Dost dobře teď nešlo jednat s ní obvyklým stylem. Rozhodl se pošramotit O'Brienovu gentlemanskou tvář, i když domů obchodní záležitosti obvykle nezatahoval.

"A hádej, má drahá, čím se pan O'Brien živí. V čem je jedinečný."

Barry s požitkem vypil sklenici. Otázka, i tón, kterým ji položil, se mu zamlouvaly.

"Nevím. A nebudu ani hádat, protože pokud se ptáš, bude to určitě něco velmi neobvyklého."

Barry si dolil.

"Tady pan O'Brien je lovec. Lovec čarodějnic."

Barry se zasmál a cinkl příborem o talíř.

"Dej mi nášup."

Počkal až se před ním na talíři navrství další porce jehněčího s křehkou zeleninou a pečenými brambory, nabral si a s plnými ústy pokračoval.

"Neprohlížeješ si ho úkosem, bez takových, jako je pan O'Brien, by to s námi šlo s kopce ještě rychleji. Jak jste se k téhle profesi vůbec dostal?"

Barry předstíral, že mu tři dvojité whisky stoupily do hlavy a sázel na to, že k němu O'Brien bude tolerantnější.

O'Brien usrkl sodovky, krátce se na Barryho podíval a letmo se usmál.

"Tohle je moje poslední zakázka, vlastně budu jenom rád, když to někomu řeknu. Každý se někdy potřebuje vypovídat. Pracoval jsem v oddělení průmyslové kontrašpionáže jednoho mezinárodního konsorcia a čarodějnice se nám po-kusili nabourat do databáze. Se štěstím se nám podařilo úniku informací zabránit a dokonce jsme jednu z nich i chytili."

Barry nepřítomně pokýval hlavou.

"To jste musel být zatraceně dobřej."

"Ani ne. Byla to spíše shoda okolností."

"A co se stalo s tou ženou?" promluvila po krátké pauze Jana.

Barry potlačil chuť okřiknout ji. Odpověď ho samotného zajímala.

"Chtěla jí státní policie, ale přijeli si pro ni pozdě. Utekla nám."

"A co bylo potom s vámi?"

Jana z O'Briena nespouštěla zrak.

"Dostal jsem nabídku od vlády, ale než jsem ji přijal, ještě rok jsem pracoval pro firmu."

"A tak se z vás stal lovec." zkonstatoval spokojeně Barry.

"Střilíte se zálohy ženské a berete za to tučné prachy."

Měl chlapce, kde ho chtěl mít, whisky mu náhle chutnala jako když jí pil před čtyřiceti lety poprvé."

O'Brien zamyšleně přikývl.

"Dá se to tak říci. Průměrný koeficient úspěšnosti u koncových agentů jako jsem já byl 0.32. To znamená, že na jednu zneškodněnou čarodějnici připadali tři chlapi."

"Byl?" zeptala se Jana.

"Byl, už nějakou dobu pracuji na volné noze a zakázky si vybírám. Po tom, co jsem odešel já a Studený Jindříšek budou mít úspěšnost ještě mnohem horší."

"Vy o nich musíte hodně vědět, že ano."

Jana pohlédla O'Brienovi přímo do očí.

"Musím, pokud chci přežít. Zaměstnávám několik lidí, kteří pro mě monitorují Síť, světový tisk, kupuji informace z laboratoří, platím informátory v tajných službách, slušný balík spolkně agent."

"To musí stát hodně peněz," zabručel Barry.

Cítil, že pátý panák ho začíná zmáhat.

"Proto jsem tak drahý."

"Jak to vlastně všechno začalo? Myslím skutečně, ne podle oficiálních míst."

Barry nad Janinou otázkou popuzeně pohodil hlavou.

"Jak?! Několik ženských zjistilo, že umí pár triků a najednou si myslely, že jsou něco více než my a začaly se podle toho chovat."

O'Brien Janu zamyšleně pozoroval.

"Než jsem tohle všechno zjistil, stálo mě to značnou sumu a spoustu času. Ale - už jsem říkal, že končím. V roce 1998 byla na trh uvolněna látka, která uměle zhoršovala účinnost trávení a umožňovala "jíst na co máte chuť a přitom zůstat štíhlý." Jak tvrdily tehdejší reklamy. S jejími vedlejšími účinky to nebylo úplně růžové, ale v kolotoči se točily obrovské peníze. Za pochodu byla vylepšována, pozměňována, úpravy byly často nelegální a nekontrolované úřady pro léčiva a farmaka. Po patnácti letech byla Linea, tak se ten preparát v poslední fázi jmenoval, zdánlivě dokonalá. Hormonálním působením selektivně znecitlivovala trávicí enzymy. V civilizovaném světě, mluvím hlavně o Evropě a USA, jinde měli přesně opačné starosti, podstupovalo lineovou kúru 90% žen a 33% mužů. V roce 2034 se objevily informace o para-psychických médiích, které byly ochotny a schopny předvést své nadání před zástupci tradiční vědy. Bylo konstatováno, že telekineze, telepatie, omezené předvídaní budoucnosti jsou reálné věci. Všechny média byly dívky a ženy ve věku do 20 - ti let. Při genetické analýze byly objeveny změny na pohlavních X chromozómech, to vysvětlovalo, proč jsou mé-dia jen ženy. Parapsychologicky nadaných žen přibývalo a jejich schopnosti byly někdy naprosto neuvěřitelné. Zdánlivě se nic nedělo, jen v pár paranoiou stížených mozcích starých jestřábů z vojenských kruhů vznikl strach, co by se mohlo stát, kdyby trend pokračoval kupředu. Byla vyčleněna výhradně mužská složka kontrašpionáže, které měla zjistit jak, proč a co bude dál. V letech 2043 2047 se ztratilo asi 86 dětí parapsychologicky nejdisponovanějších žen, ale ještě stále si nikdo nic neuvědomoval. Potom Taťána Semjonová zorganizovala první sjezd L - žen. Ony už tehdy tušily, co katalyzovalo mutaci, ale vládní výzkum to zjistil až o dva roky později. První den kongresu veřejně demonstrovaly schopnosti pětileté holčičky, která svou vůlí vychýlila z oběžné dráhy vyřazenou orbitální laboratoř, udělila jí rychlost 50 km/s a po přesné trajektorii ji poslala přímo do Slunce. Třetího dne kongresu zaúčtovala na hotel, kde se setkání konalo, extremistická falanga ze třetího světa, která chtěla onu pětiletou holčičku jako zbraň. Ostatní tajné služby nezahálely a při fingovaném pokusu o záchranu jednoduše vyhodily hotel do povětří. Následovala série špionážními organizacemi provedených únosů nejznámějších médií, ale L-ženy se rychle stáhly do ilegality. Po dvou letech byla zastavena produkce Linei.

"Co všechno vlastně umí? Dají se odhalit?" zeptal se Barry.

Visel na O'Brienovi očima a sklenku držel křečovitě sevřenou mezi prsty.

"Dokáží ovlivňovat cizí jednání, hypnotizovat, vyvolat nemoci, uzdravovat. Prý i působit myšlenkami na hmotu."

"Skutečné čarodějnice." zašeptal Barry.

"Jak je poznáte?"

"Genetické změny vykazuje 98 % dnešních žen u nás a v Evropě, 35 % v muslimských zemích. Neumíme určit, kterou jsou pouze latentní, a které skutečně aktivují parapsychologické schopnosti. Jistým poznávacím znakem je, že L-ženy žijí v dokonalé shodě se svým tělem, jsou obvykle ve skvělé kondici a z mužského hlediska velmi atraktivní."

Barry sklouzl pohledem na svou ženu. Tohle nějak vytušil už dávno. Proto se bál všech dlouhonožných krás, proto si to nikdy nerozdával se štetkami, které zaměstnával. Báł se. A proto nutil svou ženu, aby byla při těle, aby se přejídala, zakazoval jí kosmetiku, holiče. Nejspokojenější byl v jejím šestinedělí. Připadala mu tak nádherně bezmocná, odkázaná jen na něho.

O'Brien okamžik pozoroval jeho tvář, potom se obrátil na Janu.

"Jídlo bylo opravdu vynikající."

"Napil se, a s úsměvem se otočil zpátky k Barrymu."

"Ale všechno, co jsem řekl o identifikaci platí jen přibližně. Kdysi sídlila v Bílém domě agentka, přezdívali jsme jí Kukačka. Měla přístup k nejvyšším informacím a někdy dokonce i k L - kontrašpionáži. Nakonec jsme ji dostali. Byla to prezidentova sekretářka. Papírově i podle vzhledu šedesátiletá paní s cukrovkou."

Barry vztekl dopil skleničku. Ten chlap si z něho dělal srandu.

"Měli jsme je všechny vybit hned na začátku. Nebo pozavírat."

O'Brien přikývl.

"To šlo jen těžko. Na začátku jednadvacátého století chyběl už jen krok ke skutečné pohlavní rovnoprávnosti. Snad poslední kruhy, kde to ještě neplatilo, byly vojenské štáby. Kdyby se všechno stalo o dvacet let později, asi by svět vypadal jinak."

Barry promluvil chraplavým hlasem.

"Od vojáků přišla obroda. Ženské nejsou ve vládních funkcích, firmy, které mají ve vedení ženy nedostávají vládní zakázky. Možná se v kongresu podaří prosadit Lawlyho zákon a podmíněným volebním právem pro ženy."

O'Brien pokrčil rameny.

"Možná."

"Jano, jdi spát." zavrčel Barry a přihnul si přímo z láhve.

Počkal až se za ní zavřou dveře.

"A jak je poznáváte vy, O'Briene? Jak víte, kterou poslat na hranici?"

O'Brien si dolil a usrkl destilát.

"Je to složité. Mutace jsou i na mužských chromozómech. Nejsem médium, ale někdy je dokážu rozpoznat. Někdy. Nejčastěji mě při prvních setkání upozorní něco jako krátký záblesk za čelem, bliknutí reflektoru na periférii vidění."

"Tak proto ty brýle."

"Ano. Bez nich bych to většinou přehlédl."

"A co vlastně chtějí O'Briene?"

"Nevím. Vím jen, že shromažďují peníze, know-how. Někdy mám dojem, že sbírají sílu na to, aby zkusily dát svět do pořádku."

"Já bych řekl, O'Briene, že jim fandíte. A přesto je lovíte. Jste blázen?"

"Možná. Kdysi jsem je nenáviděl. Teď je mi to už jedno. Dělán jen práci, která mě živí."

O'Brien cítil, že i on začíná být opilý. Pouhé tři skleničky na něho byly dost, už si odvykl pít. Ale na akci potřeboval být relaxovaný a vláčný a tohle byla taky možnost.

"Neříkáte mi úplnou pravdu, O'Briene. Proč jste je začal honit?"

"Žena, kterou jsem chytil ve firmě, mi neutekla. Na první pohled jsem se do ní zamiloval. Pomohl jsem jí ukrýt se před policií. Asi rok a půl jsme spolu žili a potom mě opustila. Nechala mi lístek. Prý jsem se toho o nich od ní dozvěděl příliš mnoho a jsem jim nebezpečný. Prý jí bylo líto, co musela udělat."

Vzpomínka byla stále překvapivě bolestná. O'Brien se zvedl k odchodu a Barry na okamžik v tlumeném světle lustru zahlédl nepřírozně pravidelný vzor v pórech kůže jeho obličeje. Byla to umělá pokožka vyráběná ze směsi žraločích chrupavek, syntetického kolagenu a umělých buněčných kultur.

"Pokusila se tě zabít."

"Ano, zapálila mě. Pohledem."

Za O'Brienem se už zavíraly dveře, když se Barry vzmohl na poslední nejdůležitější otázku, která ho napadla už odpoledne.

"Hej, O'Briene, a co moje žena? Je čarodějnice?"

O'Brien se zastavil a pomalu otočil. Usmíval se, možná se šklebil.

"Nevím. Tyhle brýle jsou špatné. Ozvu se pozítří. Zítra se budu připravovat na akci."

Barry počkal až zaslechne zvuk automaticky se zamykajících dveří, vstal, dopotácel se k telefonu a vytákal známé číslo."

"Frederiku. Chci abys ho sledoval. O'Briena samozřejmě. Nehneš se od něj ani na krok."

Sluchátko mu vypadlo z ruky, posadil se do křesla a usnul.

Barry po třetí kontroloval seznam bodů, které mu O'Brien telefonicky poslal. Polovinu už zařídil a s druhou polovinou by také neměly být žádné velké problémy. Mapa centra města, podrobný plán všech mrakodrapů v Marshallově okrsku, kontakty na firmy, které budovy vybavily výtahy a klimatizací, pracovní rozvrh hodin v budovách. Ještě to nějakou chvíli zabere. Zatoulal se myšlenkami k Frederikovi, který se od rána neozval. V tichu pracovny zazněl telefon.

"Frederik. Pořád jsem mu v patách, ale teď šel do YMCY."

"Do čeho?" Nechápal Barry.

"Do tělovýchovného klubu křesťanské mládeže. Bez průkazky se tam nedostanu."

Barry horečnatě přemýšlel. Ten parchant.

"Zajdi do Kleenského kostela, na páté ulici a hledej otce Guainiho. Řekni mu, že tě posílám, vystaví ti průkaz. Ale dej si pozor, ať uvnitř nevyvoláš žádný poprask. Musíš dodržet všechny podmínky v průkazce, jinak se vezeš v průšvih." "

Položil telefon. Křesťané byly stále silní a nestálo za to tahat se s nimi za vousy.

Barry si zkoumavě pozoroval Frederika. Normálně na něho bylo spolehnutí a přestože mu bylo sotva dvacet, řadil ho ke svým nejlepším lidem. Teď byl očividně vyvedený z míry.

"Vysvětlí mi to ještě jednou. Do YMCY ses dostal."

"Jo. Potkal jsem ho u baru. Byl v posilovně a dával si oběd."

"Co bylo dál."

"Šel na bazén."

"Potom?"

"Asi hodinu plaval, potom si lehl na lehátko se sklenkou džusu a díval se po lidech."

"Po ženských?"

"Po ženských i po chlapech."

"A dál?"

"Potom jsem ho ztratil."

"Jak jsi k čertu mohl ztratit chlapa, který leží na lehátku a očumuje ženské?"

Frederik mlčel.

"Díval ses taky, co? Najednou jsi viděl spoustu nahého masa, zapomněl si za co tě platím a O'Brien byl pryč."

Frederik se chvíli díval do země, potom pohlédl přímo na O'Briena.

"Jo."

"Dobře. Zmiz. Ještě jeden takový kiks a přestaneš pro mě dělat."

Barry podrážděně rázoval kanceláři sem a tam. Ztracení křesťané. V jejich sportovních klubech cvičili muži a ženy stále dohromady a dokonce využívali společně i bazénů a promenádovali se v těch nestoudných plavkách. Frederik prostě neudržel oči na správném místě. Kdysi byla církev strážkyně morálky a teď je svými kecy o rovnoprávnosti muže a ženy hlavním oponentem Lafvyho zákona. Barry zatoužil, aby žil o sto let dříve, v časech jeho děda, kdy ve venkovských městech chlapovi stačil kvér a pádná ruka, aby vyřešil všechny problémy.

V osm hodin večer dostal od O'Briena další vzkaz. Měl čekat pozítří ve dvě hodiny odpoledne na rohu sedmácté a Franklinovy ulice.

Barry přibrzdil na červenou a hledal místo u chodníku, kde by na O'Briena počkal. Zaregistroval pouze otevření a zavření zadních dveří vozu, ale sedadlo zůstalo prázdné.

"Ležím na podlaze, jedte na nějaké záchytné parkoviště, kde si můžeme najmout elektrodrožku."

Barry zamrazilo na zátylku. O'Brien se pohyboval rychle a účelně, jako by měl každý pohyb předem naplánovaný a

promyšlený. Byl to nepříjemný pocit, mít ho v zádech. Šlápl na plyn a poslušně se zařadil do proudu vozidel.

"Sleduje vás někdo?"

"Teď už asi ne. Vyberte parkoviště, které je hodně daleko."

Barry řídil klidně a soustředěně a díky respektu, které vůz budil, urazil třicet kilometrů během hodiny. Mimo vnitřní centrum nebyl provoz o nic slabší, ale komunikace byly navrženy velkoryseji na základě zkušeností druhé poloviny dvacátého století. Barry sjel z výpadovky a zamířil k nevzhledné betonové krabici bez oken, pouze s tmavým žebrovým ventilačním průduchem. Tyčila se do výše stopadesát metrů a nejspodnější patro bylo právě tak hluboko. Zajel do jed-noho z dvaceti vstupních tunelů, zaregistroval se, objednal elektromobil a podle pokynů garážového kompjútru vjel do výtahu 36. Sjeli dolů, plošina výtahu je vyplněna do pohyblivého proudu transportních desek. Barry pustil volant a masí-roval si dlaní krk. Šero rušily jen světelné tabule zavěšené na ocelových nosnících donekonečna opakující přísný zákaz používání vlastních motorů vozů.

"Co bude dál?"

"Vezmeme si elektromobil."

"Předpokládám, že jiný, než nám přidělili."

"Přesně tak."

Obrovský pontiak byl konečně s vrzáním a šubáním dopraven do správné kóje. O'Brien počkal, až se za nimi zavřou dveře a vystoupil. Barry polkl. Vzduch byl ještě horší, než si pamatoval. Tehdy kóje používali k vyřizování účtů. Zápach korodujícího železa a depolymerizujících barev se mísil s chemickou příchutí vzduchu nesčetněkrát prohnatého přes příliš dlouho přesluhující filtry, ze tří zářivek, které měly garáž osvětlovat, fungovala jen jedna, reproduktor dispečinku byl červenou bužírkou provizorně přivázan k stropnímu pletivu. Nevedl k němu žádný kabel. Jistě, mohl být bezdrátový, ale Barry by vsadil padesátku, že ozvučovací vodiče prostě chybí. O'Brien už stačil odšroubovat od nosníků dva ocelové plechy tvořící stěnu kóje. Patnáct centimetrů hluboký prostor za nimi vyplňovala řídká síť zašle vyhlížející-cích kabelů, potom následoval další plech. Barva dávno oprýskala, plochu zdobily červená pole rzi.

"Vy to neděláte poprvé," řekl Barry.

Jeho hlas se v ocelové kryptě dutě rozléhal.

O'Brien se pustil do dalšího plechu.

"Všechny Ch-desátky jsou stejné."

"Ch - desátky?"

"Jmenují se tak, Cheops -10. Mají desetinásobný objem Cheopsovy pyramidy. První unifikovaná série parkovišť. Minimální bezpečnostní zařízení, minimální dozor. Největší soukromí, které můžete získat za tak málo peněz. V tomhle státě jiná parkoviště ani nejsou. Ještě čistě podzemní Ch - třicítky, ale ty jsou hodně podobné."

Barry nevěděl, co to je Cheopsova pyramida, ale nechtěl se ptát.

O'Brien odstranil i další plech a odkryl výhled do vedlejší kóje. Od začátku do konce ji vyplňoval užitkový pětítunový cherokee s prodlouženou nástavbou. Do směsi syntetických pachů se zamíchala vůně sena a koní.

"Zemědělec z venkova, přijel za kšeftem," prohodil Barry.

O'Brien zkoušečkou našel dráty pod proudem a leukoplast je připevnil ke stranám.

"Dejte si pozor, až budete prolézat. Nemají tu moc pojistek, pokud to zkratujete, budu se těžce dostávat ven."

Během dvaceti minut se protáhli přes pět dalších garáží. Nastoupili do Hondy z roku 39 na hybridní vodíkový pohon.

"Budete řídit," přikázal O'Brien.

Do čtečky parkovacích karet vložil svou vlastní a vrátil se do auta. Barry pouze zahlédl, že byla bílá, bez jakéhokoli označení. I to už bylo protizákonné. Za deset minut kobka ožila. Světlo se rozsvítilo, v reproduktoru to dvakrát zachrastilo, dveře se otevřely, systém převodů v podlaze zarachotil a transportní plošina je posunula do nekonečného pohyblivého proudu.

Barry se podíval na hodinky. Za hodinu a půl byli venku. V kradeném autě, bez pronásledovatelů. Pokud je bude někdo chtít stopovat, bude si muset pořádně pohrát se záznamy z parkoviště. A to mu zabere hodně času. Otřel si pot z čela. Nebylo zdaleka tak horko jako včera, ale vůz neměl klimatizaci.

"Zastavíme se v čínské čtvrti, v Čingově zastavárně. Potřebuji si něco vyzvednout. Potom pojedeme do mrakodrapu Glasgo, pronajal jsem tam kancelář."

"Autem nás tam nepustí, střed města je pěší zóna," řekl Barry.

"Dobře. Vozu se zbavíme, a dojdeme pěšky."

Provoz zesílil a do čínské čtvrti jim to trvalo přes dvě hodiny. Barry se zde necítil dobře. Byl rasista a i když věděl, že to škodí obchodu, měl s asiaty jen málo kontaktů. Proto byl rád, když se O'Brien ze zastavárny v pořádku vrátil. Nesl dvě objemné tašky a přes černé džíny a košili si oblékl dlouhý plášť, tmavé brýle opět zaměnil za karbonitový štít. I s nákladem se pohyboval pružně a lehce, dravec kdykoliv připravený zaútočit nebo utéci. Rozjeli se.

"Dostaňte se jak nejlíže to půjde. Nesmíme mít žádné problémy s úřady. Mám u sebe tolik nářadí, že by nás to oba dostalo před velkou porotou."

"Jakého nářadí?"

"Teroristický materiál první kategorie."

Barry vklouzl do proudu aut a zamrkal očima, aby se zbavil pálicího potu v očích. Možná to nebyl tak dobrý nápad, účastnit se celého podniku osobně. Ale vzhledem k tomu, že si to tak O'Brien přímo přál, neměl možnost se tomu vyhnout.

Hondu nechali u nákupního střediska patnáct ulic před pěší zónou. Barry nechtěl riskovat, že by nenašel místo k odstavení auta. Bylo půl šesté, lidé spěchali z práce, museli se přizpůsobit tempu hustého davu. Barry šel po O'Brienově pravici krok za ním. Pozorně prohlížel lidi a odhadoval, kdo by mohl způsobit nepříjemnosti. Dva kapsáři

zmerčili O'Briena a jeho tašky a zavěsili se za něj. Barry přilákal pozornost jednoho z nich, ukázal si pod rozepnutou vestu, palcem ukazovákem naznačil symbol pistole a zavrtěl hlavou. Muž ihned pochopil a okamžitě se i se svým spo-lečníkem ztratil. Přes další čtyři křižovatky se dostali bez problémů a postupně ubylo lidí na chodnících. Najednou stál těsně před O'Brienem kluk vysoký hodně přes dva metry, chorobně hubený, s nepřírozně dlouhými lícními kostmi a velkýma rukama. Barry nechápal, jak ho mohl přehlédnout. V pravici držel úzkou jehlici a opíral ji O'Brienovi o hrud'. Lidé je nevšímavě obcházeli.

Kluk šeptal a Barry se musel pořádně soustředit, aby mu porozuměl.

"Prachy. Všechny prachy a to co neseš v taškách. Nebo ti naperu do těla sto kilovolt."

Přitlačil jehlici více na kabát. Látka se napjala a Barry zahlédl, že O'Brien má minimálně jednu pistoli v podpažním pouzdře a jednu za pasem. O'Brien se výmluvně podíval na Barryho a potom na jehlici.

"Nekecá. Před měsícem ukradli zásilku do Mataline Data transport. Tohle tam používají jako zesilovače a dává to skutečně stopadesát kilovolt. Stačí, když potlačí, má to tlakovou pojistku."

Kluk se na O'Briena vítězně podíval.

"Vidíš? Naval prachy. Rychle."

O'Brien opatrně položil tašky.

"Nemáme peníze, jen kreditky."

Barry vytáhl zlatou American Express.

"Pojď s námi k automatu, dám ti pět tisíc."

Kluk pomalu ale jistě ztrácel nervy a těkavě se rozhlížel po okolí.

"Poldové! Svině, mě nedostane -"

Poslední slabiku nestačil dořít, překvapeně polkl a skácel se.

Barry si až teď uvědomil, že ho O'Brien ze vzdálenosti deseti centimetrů udeřil otevřenou dlaní.

"Co se děje, pánové?" Uniformovaný policista držel v svěšené ruce odjištěný revolver a zdvořile se usmíval. Jeho part'ák stál tři kroky od něho a mířil na O'Briena krátkou brokovnicí. Lidé je teď obcházeli v o poznání větší vzdálenosti než před chvílí.

O'Brien přelétl oba dva krátkým pohledem a mlčel.

Barry pozvedl ruku s peněženkou.

"Měli jsme problémy s narkomanem, ale sám zkolaboval. Jmenuji se Barry Meadow, tady je mé i.d." Podal policistovi s revolverem identifikační kartu.

"Barry Meadow?"

Pracuji pro starostu, právě teď spěcháme na důležité jednání."

"A váš společník?"

"Starostův host. Doprovázím ho na jednání."

Barry upřeně pozoroval policistu. Ten se tázavě otočil na kolegu.

Muž sklonil brokovnici a zasunul ji do pouzdra.

"Myslím, že je to tak, jak pán říká, Mate. Víš, kdo to je."

Jeho tón výmluvně naznačoval, že si uvědomuje, jaké nepříjemnosti by jim mohl způsobit.

"Zavoláme funebráky a půjdeme dál. Je nám líto pánové, že jsme nepřišli dříve a neušetrili vás nepříjemností. Ale hlavně, že to dobře dopadlo. Kdybychom vás náhodou kvůli něčemu potřebovali, ozveme se, pane Meadow."

Nashledanou."

Muži nasedli do elektromobilu v policejních barvách a odjeli.

O'Brien zvedl tašky a pokračovali v cestě.

Do Glasga se dostali bez problémů. O'Brienova kancelář byla až v osmdesátém šestém patře. Standardní kancelářská jednotka o ploše pětadesát metrů čtverečních se stěnami vytapetovanými nejlacinější bílou tapetou. První pokoj byl zařízen obvyklým kancelářským nábytkem, který měl evokovat pocit prosperující firmičky, druhá sloužila jako kuchyň-ský kout a ložnice zároveň - mezi ledničku a miniaturní pracovní stůl někdo vmákl dvě skládací lehátka. Barry se chtěl podívat do třetí, ale O'Brien ho zadržel.

"Počkejte. Musím odemknout. Je tam pojistka, která by zničila zařízení."

Vložil do zámku obyčejný klíč a čtyřikrát jím otočil. Místnost byla bez nábytku a do posledního místa přečpaná elektronikou.

"To jste nemohl stihnout za den." řekl Barry.

"Já ne. Pracuje pro mě několik specialistů. Přiletěli před týdnem. Budu teď pár hodin pracovat, udělejte si pohodlí, v ledničce najdete nějaké jídlo."

O'Brien si svlékl plášť a Barry musel opravit svůj odhad. V levé i pravém podpažním pouzdře měl dvě pistole, stejně tak i u pasu, k tomu všemu měl v speciálním závěsu na zádech fixovaném třemi padákovými popruhy zbraň připomínající odlehčenou brokovnici.

"Co je zač, ta vaše artilerie?" zeptal se Barry.

"Můžu se podívat?"

"Věci dělané na objednávku na východě a propašované do země."

O'Brien Barrymu podal jednu pistoli. Vypadala téměř jako dětská hračka, lehká a na dotek teplá.

"Oč je to lepší než poctivá osmatřicítka?"

"Ještě když jsem dělal pro vládu, podařilo se nám získat video záznam akce našeho koncového agenta. Byl velmi pohotový a stačil vystřelit. Podle všech analýz měl zasáhnout, ale kulku jsme našli ve stěně úplně mimo. Po dlouhém

bádání jsme zjistili, že dokáží, alespoň některé z nich, odklonit dráhu střely. Záleží na rychlosti kulky. Jsou nelidsky rychlé a já musím být také. Pistole jsou z aramidových kompozitů, váží dvěstěpadesát gramů, používám střelivo ráže 0.22 s vyoseným těžištěm a rtuťovou vnitřní náplní. Ústředí rychlost je 700 metrů za sekundu u pistolí a 1500 u pušky. Vše je navrženo tak, abych v jakékoliv situaci dokázal bleskově tasit a vystřelit."

"Hm. A co tohle všechno? Nechcete mě do toho zasvětit o trochu více? Vaše tajnůstkářství je zbytečné, už těžko někomu něco vyžvaním."

O'Brien přikývl. "O.K. Až do akce neopustíme tenhle pokoj. Tahle elektronika jsou naše oči, pasti i obrana zároveň." "Můžete to vysvětlit?"

O'Brien ukázal z okna na nedalekou budovu.

"Mrakodrap Modrák. Jsme na něj napojeni, na jeho zabezpečovací systémy, video okruhy, na požární jištění, prostě všechno. A ještě jsem tam přidal spoustu dalších věcí."

"A jak víte, že je kořist právě tam?"

"Zítra začíná genetický veletrh. Afričané budou dražit svůj národní genetický poklad. V jediné lednici budou přírodní genomy z celého světa. To si nenechají ujít."

"Proč?"

O'Brien pokrčil rameny.

"Nevím. Říkal jsem, že sbírají know - how. A geny - to je recept jak znovu postavit nový svět, až tenhle úplně zhynie. Už mnohokrát vykradli jednotlivé genetické banky a tohle je pro ně stejné lákadlo jako pro vás poklad kapitána Flinta."

"Ale celá ta hromádka bude určitě pořádně hlídaná."

"Ano. Ale jim to za to stojí. Pošlou tam svou první dámu. Expertku na poplašné systémy, na manipulaci s daty, na ovládání elektroniky."

O'Brien zapomněl že mluví s Barrym a díval se kamsi do prázdna.

"Dejte jí trochu času a pomate komputery, shodí celou Síť, způsobí, že auta nestartují, radiové vlny se nešíří a světlo se neodráží."

Barry by se vsadil, že ona první dáma je O'Brienova dávná známá, ale nechtěl ho nevhodnými poznámkami zbytečně vyvádět z míry. Zdálo se mu, že bude potřebovat každou špetku chladnokrevnosti a umu.

"A v čem spočívají naše pasti?"

"Všude kudy půjde, bude vyřazovat kontrolní a bezpečnostní systémy. Já monitoruji poruchy bezpečnostních systémů."

"A nemůže je ničít tak, aby to vypadalo, že stále fungují?"

"Může a pravděpodobně to tak někde i udělá. Ale je to pro ni mnohem namáhavější."

"Vaše oči jsou také elektronické skřínky. Proč s nimi neprovede to samé co se systémy mrakodrapu?"

"S některými provede. Ale i ona se musela mrakodrap naučit a moje věci pro ni budou novinky, pár jich přehlédne. Navíc je moje elektronika velmi primitivní, odolná proti psychogennímu působení. A instaloval jsem i pár mechanických hraček."

"O.K. A proč je to i naše obrana?"

"Někdo pro ni hlídá okolí. Hledá intelektu lidí soustředěné na budovu, pátrá po vědomích, připravených zabít. Kdyby nás objevili, pokusíme se zmizet."

"Fajn. Teď už vím všechno, co jsem pro tuto chvíli chtěl vědět. Moc mě to neuklidnilo. Dám si pivo. Chcete taky?"

O'Brien jen zavrtěl hlavou a začal instalovat první z elektronických modulů, který přinesl. Barry otevřel ledničku a našel mrkvový džus, jablečný, rajčatový pomerančový, banánový, grepový, kokosový a ještě sedmnáct dalších ale ani jedno pivo. Vzpomněl si na čarodějnici, které hledá člověka připraveného zabít a potlačil pomstychtivé myšlenky.

Byty a kanceláře v patrech nad sedmdesátým poschodím měly jednu velkou výhodu - po západu slunce teplota padala mnohem rychleji než dole. Barry se natáhl na lehátko a klímal. V půldevět večer ho probudila zima, O'Brien stále pracoval. Vzbudil se před těsně před svítáním. Horizont na východě už byl bledě modrý a neviditelný sluneční kotouč zpoza horizontu ozařoval spodní stranu stratosférických mraků. Barry se opláchl v kuchyňském umyvadle, použil záchod, který svou velikostí připomínal svisle postavenou rakev a s krabicí mrkvového džusu v ruce se šel podíval za O'Brienem do sledovací místnosti. V první chvíli si myslel, že O'Brien zmizel, ale potom si uvědomil, že sedí před stěnou monitorů oblečený do overalu, který svým zabarvením a texturou napodoboval pozadí.

"Tady vás to maskuje pěkně, ale myslíte si, že se i v Modrákovi budete pohybovat v prostorách nacpaných elektronickými hejblátkami?"

O'Brien se postavil, vzor na overalu se zavlnil a téměř dokonale se přizpůsobil barvě nebe v okně za ním.

"Ne. Všechno pracuje jak má. Od půlnoci přivázejí genetický materiál, v deset se začíná obchodovat."

"A co budeme dělat teď?"

"Čekat, až první dáma začne."

"V jaké formě ty geny mají? Zmrazené vajíčka a sperma?"

"Ne, veškeré zboží je už zpracováno do chromozómových konzerv. Nemusí se ani chladit kapalným dusíkem, stačí teplota mírně pod nulou. Odhaduji, že všechno by se dalo naložit na jednu dodávku a to nejecnější dokážete odnést na zádech v dvoulitrové termosce."

Barry se s úšklebkem napil a přikývl.

"V tom případě je to nejlepší uložení kapitálu, jaké může existovat."

"Ano, pro toho, kdo ví, jak s tím zacházet a kde to nabídnout."

Barry měl opět pocit, že mu O'Brien vidí až do žaludku, ale přesto pokračoval.

"Půjdete po ní až po loupeži nebo před loupeží?"

"Jak nejrychleji to půjde, Předpokládám, že bude pekelně rychlá."

"A jak se tam dostanete?"

"Zasvětim vás do zbytku plánu a řeknu vám, co po vás budu požadovat. Teď pojďme na střešku."

Výjet třicet pater vzhůru trvalo padesát pět sekund.

"Co když nebude výťah zrovna volný?"

"Bude. Reaguje pouze na ovládač z osmdesátého šestého patra a kromě nás v něm nikdo není."

Vystoupili na střešku. Ve výšce pětset šedesáti metrů foukal ostrý poryvový vítr a přinášel vůni pouště. Barry se byl před časem do Winsconu, kde vyrostl, podívat, ale z farem už dávno nezbylo nic. Zůstala jen vyprahlá kamenitá země, většinu úrodného humusu dávno odnesl vítr.

"Máte někde kapesní helikoptéru?"

O'Brien přistoupil k sloupu antény a ukázal na modrý prstence omotaný okolo ocelového piliře.

"Tady mám most. Raději se ho moc nedotýkejte."

Barry se přiblížil po chvíli zkoumání objevil vlákno o průměru tři milimetrů směřující do prostoru. Pohledem ho dokázal sledovat do vzdálenosti necelých tří metrů, potom splývalo s oblohou.

"Co to je?"

"Lano z polymeru s kontrolovanou strukturou. Po něm sklouznou až do mrakodrapu."

"Je to půlkilometru! Vy si asi myslíte, že jste nějaký šílený ninja, že jo?"

"Ninjavé byli také nasazeni. Nedosáhli výraznějších úspěchů."

"Kam se dostanete?"

"Do pronajaté kanceláře v třicátém patře. Za necelých čtyřicet sekund."

"Nebylo by jednodušší, kdybychom se usídlili přímo tam?"

"Zapomínáte na její podpůrný tým. V okamžiku, kdy se dostanu dovnitř, o mě budou vědět."

"Ona také?"

"Nevím. Spíše ne, bude mít plné ruce práce."

Barry se naklonil k malému teleskopu přišroubovanému k římse a zaměřenému k modrému mrakodrapu. Zorné pole bylo zaostřeno na otevřené okno, do něhož ústilo titěrné vlákno.

"Vy si myslíte, že to přežijete?"

O'Brien se na Barryho krátce podíval.

"Nevím. A teď k tomu, co potřebuji od vás. Vy s tím asi nesouhlasíte, ale v tomhle státě ještě stále není zabíjení čarodějnic oficiální politika. Na vás je dočasně vyřazení policie ze hry. Dostal jsem reference, že jste pro takovou práci ta pravá osoba. V okamžiku, kdy akce začne, se co nejrychleji přesunete dolů. Je mi jednou jestli vyvoláte válku a zablokujete se svými lidmi vchody, nebo to uděláte potichu a jednoduše. Nechci, aby to do mě napral první polda, který mě uvidí. Navíc má akce tiché pozhřebání z oficiálních míst a důstojníci by vám měli vyjít vstříc."

"Většinou vím všechno, co se v tomhle městě šustne, ale vy jste byl zatraceně opatrný, že jo."

"Ano. Čarodějnice jsou mistrny v odkrývání tajemství. Právě teď jste jediný, kdo je plně zasvěcen. Pokud budete někam telefonovat dříve, než akce začne, zastřelím vás."

O'Brien se na Barryho podíval a téměř omluvně se usmál. Barrymu přejel mráz po zádech. Znal lidi, kterým zabíjení činilo potěšení, znal lidi, kteří byli tak málo lidští, že to pro ně bylo jako jakákoliv jiná práce, ale O'Brien byl něco úplně jiného. A přece si byl jist, že by vůbec neváhal.

"Budu s vámi spojen vysílačkou a pokusím se vás navádět, aby jste mě našel první. To už bude po všem."

Barry si představil termosku v hodnotě několika miliard, která bude na chvíli téměř bezprizorní. A zabíjení čarodějnic není oficiální politika. Měl sice jen obyčejnou osmatřicítku, policejního speciála, ale střílel rychle a přesně.

"Budete chtít rychle zmizet, nebo to mám s poldama urovnat oficiálně?"

"Raději zmizet."

"Zařídím."

Barry už několikrát s úspěchem použil zařízení přezdívané kafemlejek. Vymyslel ho chlapík, který se stal shodou okolností druhým pokusným králikem. Celý vercajk unesli dva chlapi a na první pohled vypadal jako menší lednička s ještě menším mrazákem. Uvedení do provozu trvalo jednu minutu a stačila jim pouze klasická dvěstědvacetivoltová zástrčka. Zpočátku kafemlejek pracoval na třistaosmdesát voltů, ale stalo se jim, že ho potřebovali použít a trojfázová zásuvka nebyla nikde máni. Kafemlejek se skládal z miniaturního, ale velmi výkonného drtiče pevných odpadků a neméně výkonného lisu. Po vypuštění vody do odpadu zbyl z průměrně velkého chlapa hranolek, který se vlezl do většího kufříku. I ten nosili s sebou. Celá operace trvala pět minut.

O'Brien se pustil do kontroly postroje s kladkou schovaného v bedně u antény a mluvil teď k Barrymu přes rameno.

"Informoval jsem se na vás a zhruba vím, kolik vám platí starosta a kolik vyděláváte bokem. Na stole leží ověřená kopie příkazu k podmíněnému převodu peněz na vaše konto. Platba bude realizována za deset dní, pod podmínkou, že nebudu nezvěstný, nebo mrtvý. Jsou to tři procenta z mého honoráře. Je to váš výdělek za jeden rok."

Barry polkl a potlačil nutkání pokřikovat se. Začínal věřit, že mu O'Brien skutečně čte myšlenky.

"Podobná smlouva, ale jen na dvě procenta je připravena pro jistého pana Schwarze. Ten své peníze dostane, pokud budu mrtvý, nebo nezvěstný. Jeho úkolem je zabít vás."

"To bylo zbytečné. Nikdy bych neriskoval svá tři procenta."

Barry se upřímně usmál. Neměl strach z žádného nájemného zabijáka. Za půlhodiny jich mohl mít na výplatní listině tučet. Vrátil se k myšlenkám na malou termosku za pár miliard. Tři procenta ať si strčí za klobouk.

"A ještě poslední věc. Je mi jedno, co se stane s ukradenými geny. V okamžiku, kdy mě najdete, bude genetický materiál znehodnocen."

"Jasně."

Tohle Barry O'Brienovi nevěřil ani za mák.

Do oběda se nic nedělo Barry se v duchu připravil na třídní čekání. On sám by zaútočil až ve chvíli, kdy budou lovci na číhané unavení. Seděl na lehátku a pozoroval O'Briena nepřetržitě kontrolujícího sadu displejů. O půl čtvrté na patnáct sekund zakolísal signál z kamery monitorující vstup do technického mezipatra nad obchodním centrem v stodesátém poschodí, kde se konala dražba. Dalších dvacet minut vypadalo vše normálně a Barry si otevřel poslední mrkavý džus. Pomalu jim začínal přicházet na chuť. V patnáct padesát jedna zkolaboval celý bezpečnostní systém mrakodrapu a současně osleplel sedmdesát procent O'Brienových očí.

"Jděte," zavelel O'Brien.

Sám se postavil, ale zatím neodcházel. Snažil se z údajů zbytku senzorů vyčíst, kde se čarodějnice nachází. Barry zmáčkne předvolbu na telefonu a v běhu vychrlil první sérii rozkazů.

"Tady Barry, Mate. Chci polovinu mužů v policejních uniformách, ty budeš nevyšší důstojník. Kafemlejek sebou. Hlídejte všechny vchody do Modráka a nikoho nepouštějte dovnitř. Obyčejné poldy odpálkuj, vyšší šarže se pokus alespoň zdržet. S nimi to vyřídím já. Kdo vystřelí na poldu, uřežu mu koule."

Rychlovýtah se propadl do hloubky a Barry se na okamžik odmlčel.

O'Brien spěchal na střechu. Věděl, že trezor už vyloupila a teď se dala na útěk. Všechny dvanáct výtahů směřovalo ze sto třicátého patra dolů. Kromě mužů bezpečnostní agentury, která hlídala prostory mrakodrapu, ji čekalo šedesáté patro přeplněné vojáky. Po celou dobu veletrhu byla horní část mrakodrapu neprodyšně izolována od zbytku světa.

"Jeně, jsi tak rychlá," zamumlal.

V okamžiku, kdy Barry probíhal hlavním vestibulem, svištěl O'Brien ve výšce pětiset metrů rychlostí šedesáti kilometrů za hodinu po tří milimetrovém vlákně.

Padesát metrů před oknem pustil brzdu. Proletěl okenním rámem beze skla a bez problémů doskočil na podlahu.

Vyklouzl z postroje a nechal ho ležet na podlaze. Po razantním brzdění bylo vlákno porušené a po druhé nepoužitelné.

Nezdržoval se odemykáním dveří, vykopl je a vyběhl na chodbu. Příliš bezstarostně. V chodbě před ním stáli dva muži vnitřní bezpečnostní služby. Jeden dva metry daleko, druhý deset.

Co tady kčertu dělají? Žádné čidlo je nehlásilo! Blesko mu hlavou.

Oba strážníci se otočili, vzdálenější jen nevěřícně vytřeštil oči - v první chvíli pro něj byl O'Brien v maskovacím obleku n eviditelný. Bližší sáhl po pistoli. O'Brien ho kopl do podbřišku, muž se předklonil, následně ho ploskou dlaně levé ruky udeřil shora do zátylku a zlomil mu vaz. Vzdálenější muž konečně tasil pistoli. O'Brien vystřelil ze zbraně, kterou po celou dobu držel v pravé ruce. Výstřel třeskl jako ostré prásknutí bičem, mužova hlava se rozprskl v malém gejzíru.

O'Brien v duchu oba připsal na dlouhý seznam svých hříchů a běžel k výtahovému dispečinku. Všechny kabiny už stály, každá v jiném patře. Nejnižší v sedmdesátém pátém, nejvyšší ve stém. V šedesátém podlaží začínala soustava nízkovýškových elevátorů. Bylo jich celkem dvacet čtyři a od třicátého patra třicet šest. Spěchala, ale pochyboval, že by riskovala cestu až k vojákům. Jeho výtahové pojistky nefungovaly, musel se dostat do některého z velinů stroje.

Barry se rozhlédl. Zatím vše vypadalo dobře, vchody hlídali a pár pochůzkářů, kteří se dostavili k poplachu, nedělalo žádné problémy. Teď přijíždělo výsadekové komando. Pokud informátor z policejního ústředí nelhal, měl by ho vést Connery a ten byl Barrymu zavázaný. Pancéřovaný of-road vůz z kvílením zastavil těsně u chodníku, za ním celá kava-lerie, prostor se zaplnil muži v helmách a neprůstřelných vestách.

"Buďte zdrav, Connery!"

Barry přispěchal k veliteli.

Connery, ramenatý, ale už poněkud obézní chlap, kývl na přivítání. Neprůstřelná vesta, kterou nafasoval v době, kdy byl o pár kilo lehčí, ho očividně tísnila.

"Starosta i policejní šéf mě neformálně požádali, abych se vám pokusil vyhovět, ale u ozbrojeného přepadení, to moc nepůjde." Mluvil tiše a rychle.

"Stačí mi deset patnáct minut, než tam vpadnete. Do šedesátého je normální provoz, pak hejno strážných a všechno dál už patří k veletrhu. Jsou někde nahoře."

Connery vyplivl párátka, které žmoulal mezi zuby.

"Fajn, to můžete dostat."

"Chlapi! Pravděpodobně jde o rukojmí! Zajistit vchody, hlídat. Já a Osvaldův oddíl půjdeme dovnitř a obsadíme průchody šedesátým patrem. Potom vás zavoláme. Uvnitř je spousta lidí! Počkáme na požadavky únosců. Markusi - pošlete pro policejního psychiatra!"

Barryho telefon zazvonil.

"Šéfe? U vstupu C2 je nějaký polda s tuctem maníků a dožaduje se vstupu. Jsou dobře vybavení a neodbytní."

"Jak se jmenuje?"

"Nějaký Horovitz. Už jdou dovnitř, museli bychom je postřílet, abychom je zastavili. Pouštíme je."

"Do hajzlu!" zaklel Barry.

"Connery? Znáte nějakého Horovitze?"

"Nováček. Ještě minulý týden pracoval mimo město na venkově a teď ho přidělili do jižní čtvrti. Tvrdohlavý chlap, jižní dostal vlastně za trest. Nemá tu co dělat."

"O.K." Barry mávl rukou.

"Dejte mi těch deset minut."

"Už jenom devět."

Barry odešel o kus dál a pokusil se vysílačkou spojit s O'Brienem. Z reproduktoru se ozýval jen elektromagnetický šum.

Nepotřeboval, aby někdo sejmul O'Briena dříve, než zabije čarodějnici. Barry chtěl termosku, taková možnost se objeví jednou za život. Nasedl do vozu a přešel k vchodu C-3. Jeho muži na něj čekali kryti za betonovými lavičkami před vstupním schodištěm.

"Jdeme dovnitř. Musíme chránit O'Brienovi prdel před poldy."

Mat se váhavě podíval po ostatních. Nikomu se nechtělo plést se do akce, ve které se to hemžilo poldy.

"Šéfe, zabíjet policajty -"

"Pokud se to podaří, dostanete každý -"

Barry v duchu vydělil tři procenta ze svého honoráře deseti a řekl částku nahlas.

"Muži rozpačitě přešlápli."

"A pravděpodobně to navlečeme na čarodějnice. Tohle je jejich akce."

"O.K., šéfe."

Prošli vestibulem, Barry se podvědomě vyhnul lehkému recepčnímu pultu a kryl se za masívním mramorovým zábradlím. Uvědomil si, že jeho zabijácké instinkty se vrátily a potěšilo ho to.

Všem vám nakopu prdel, pomyslel si ještě a potom se soustředil jen na okolí.

O'Brien se konečně dostal do centrálního velínu výtahů. Podle signalizace stavu požárních dveří používala nouzová schodiště a občas sjela nebo vyjela jedno nebo dvě patra. Ostraha byla lepší než čekal a zřejmě ji znepříjemňovala život a nutila ji klikovat. Nebo jen čekala, až jí někdo připraví průchod přes kordón ozbrojených hlídačů v šedesátém. Nepříjemně ho překvapilo jak byla rychlá. Skoro jako on sám. Potřeboval ji zahnat do A části mrakodrapu, tam měl přichystáno několik překvapení. Zatím většina pastí nefungovala a musel improvizovat. Z chodby přitáhl práškový mini-max, otevřel velkou rozvodnou skříň, ustoupil o kus dál, pustil minimax a vhodil ho do skříně. Z elektroinstalace vyšlehly plameny, ale prášková sprcha sprinklerů je okamžitě uhasila. Zavřel dveře. Teď přicházela na řadu další zkouška. Pokud vyřadila i další nástrahu a zabránila mu zablokovat nouzové dveře na požárních schodištích, unikne. Potřeboval se dostat k požárním hlásičům a napojit se na jejich linky.

Vystoupili v padesátém šestém a pět pater pěšky vyhnalo Barryho puls o nějakých šedesát úderů za minutu výše.

Nechal srdce a plíce ať si protestují a kradl se ku předu. Přes ochranku jim pomohly uniformy a Matův indentikit. Teď se již pohybovali na nebezpečném území nikoho. Barry opatrně v podřepu vykoul za roh. Na zemi leželo tělo. Vrhací špice protála aortu a muž byl mrtev v okamžiku kdy dopadl na podlahu. Krev potřísnila zdi z leštěného vápence v dalekém okolí, dokonce zanechala krvavý pruh i na zářivce. Barry se zamyšleně rozhlédl. Tohle nevypadalo na sekuri-táky ani policii ani na O'Briena a jeho čarodějnici. Odhadoval to na její podpůrný tým. Divný ženský co hází nožem. Podíval se na hodinky. Stopky ukazovaly sedm minut a třicet sekund. Pokusil se zavolat O'Briena, ale bezúspěšně. Ni-kdy dříve si neuvědomil, jak jsou mrakodrapy obrovské, když v nich člověk někoho hledá. Jak se asi po úspěšné akci bude chtít čarodějnice dostat ven? Sejde dolů, její společnice pomohou změnit zevnějšek a odejde z tisícovkou obchodníků? A jak se dostane přes strážné? Barry cítil, že právě tady se všechno odehraje. V chodbě naproti němu se objevil Roah se Samuelsonem. Oba byli zkušení a pracovali pro něho už dlouho.

"Nic, šéfe, prázdná"

Barry se rozhlédl. Možná se dívali opravdu dobře, ale slovo prázdná tady nic neznamenal. Mezi jako papír tenkými stěnami se mohlo ukrývat celé komando. Zaduněla mnohonásobná dutá rána, tři muži sebou škubli, instinktivně se postavili zády k sobě a s pistolí v palebných pozicích nedůvěřivě pozorovali okolní dveře. Zářivka nad nimi na okamžik zablikala.

"To byly požární dveře. Někdo je otevřel a zase zavřel." řekl Roaf.

Barry mlčky přikývl. To byla O'Brienova práce.

"Přesuneme se do vestibulu D a počkáme na ostatní."

Barry se kradl kolem levé stěny, Roah u pravé a Samuelson jistil záda. Klimatizace nefungovala nějakých pět minut a už začínalo být horko. Barry polkl, otřel si hřbetem ruky tvář a levačkou sáhl pro záložní zbraň. Spolehlivá devítka se sedmácti náboji v zásobníku a jedním v komoře. Měl pocit, že bude potřebovat opravdu velkou palebnou kapacitu. O'Brien si odepnul postroj a se zručností gymnasty se vyhoupl z výtahové šachty. Motorovou jednotku, která ho vytáhla po ocelovém laně o třicet pater výše, nechal na místě. Vlezl do ventilace a rychle se plazil vpřed. Třicet metrů rovně, levá zatačka, tři metry, pravá, padesát rovně a bude za bezpečnostní požární zdí. Půdorys pater od pětapadesátého do pětasedesátého znal nazpaměť do nejmenšího detailu. Předpokládal, že si Jenie už uvědomila jeho přítomnost. Ne jeho, O'Brienovu, ale přítomnost nějakého lovce, opravil se v myšlenkách. Uzavřením dveří zbrzdil postup celého policejního sboru a to by jí mělo vyhovovat. Preferovala jednoho dobrého soupeře před smečkou špatných. Prokopl mřížku a protáhl se dolů. Ocítl se v údržbářském skladišti. Pokud se chtěla dostat ven, už by pro ni její společnice měly začít připravovat cestu. Možná o chvíli později, protože se pravděpodobně nestačily dostat až sem. Zkontroloval hodinky. Čas t plus osm minut. Dvacet pyropatron pečlivě rozmístěných ve vybraných pokojích právě začalo hořet. Předpokládal, že si s nimi po čase požární systém poradí, ale i kdyby ne - bylo mu to jedno. Dřepil si na podlahu a začal naslouchat. Ušima a šestým smyslem, který by jako muž vůbec neměl mít. Vytušil jen mlhavé stíny, ale všechny se blížily. A stále rychleji.

Červené světlo fotobuňky bliklo dveře se otevřely.

"Konečně," chtěl říct Barry, ale pak si uvědomil, že jeho muži převlečení v policejních uniformách drží zbraně namířené přímo na něho a co bylo ještě horší, vůbec to nebyli jeho muži. Měli jen stejné uniformy. Kdyby měl zábrany střílet po policistech, okamžitě by zemřel. Neměl je. Zmáčkł spoušť pravačkou i levačkou zároveň, dva výstřely splynuly v jeden, bubínek revolveru se pootočil, pružina zásobníku vsunula do komory další náboj. Znovu. A znovu. Přestřelka trvala šest a půl sekundy, dobu, za kterou člověk vystřelí zásobník obvyklé poloautomatické pistole. Modrý dým ze spáleného střelného prachu se rychle rozptyloval. Barry svěřil ruce podél těla, nezbyl mu ani jeden náboj. Roaf se

Sa-muelsonem byli mrtví, naproti leželo šest Horowitzových policistů. Fotobuňka těla neregistrovala a tvrdohlavě se snažila dveře zavřít. Všichni jsme stříleli zatraceně dobře, napadlo Barryho při pohledu na neporušená skla ve dveřích. Automaticky vyměnil zásobník a nabil revolver. Policisté se chovali divně a on teď mýnil střílet po všem, co se hýbe. Nejlépe jako první. Zprava zazněly výstřely. Rozeznal několikéré prasknutí policejní brokovnice, štěkot automatu. Byl daleko ode všech dveří, rychle přeskočil koženou sedačku, schoval se za ni a přetáhl na sebe konferenční stůl. Dveře tiše zabzučely, měkké našlapování bot spíš tušil, než slyšel.. Odhadoval to na pět lidí, ale neodvažoval se podívat.

"Barrymu štěstí moc nepřeje."

Podle hlasu poznal Conneryho.

"Tohle jsou taky jeho lidi."

Už se chtěl postavit, ale škvírou mezi deskou stolu a opěradlem sedačky zahlédl rudý záblesk fotobuňky. Skrčil se.

"Á Horowitzi, konečně -"

Connery měl zábrany střílet po policistech a jeho muži také.

Barry se postavil a oprášil si kolena. Když si všiml, že je celý zastříkaný krví, nechal toho.

Zamyšleně se prohlédl hromady těl. Policajtů dnes umíralo hodně a chovali se fakt divně.

O'Brien procházel jednu chodbu za druhou. Našlapoval tiše a měkce, v každé ruce držel jednu pistoli a díval se do neurčitého bodu před sebe. Už přece musí přijít, už jim moc času nezbyvá. Požární sirény zběsile houkaly, škvírami mezi obložením stropu se linul dým. Ze zdola zněla nepřetržitá střelba. Výtahy už zase jezdily. Tedy ty, které projížděly A částí mrakodrapu. A všechny stavěly jen v šedesátém druhém patře. Čarodějnice obvykle pracovaly tiše a čistě a tohle se jim příliš nevyvedlo. O'Brien se nepřítomně usmál, vlastně za to tak trochu mohl on.

Barry se kradl chodbou zády ke stěně, s pistolí v jedné a revolverem v druhé ruce. Za pasem měl tři další zbraně, které sebral mrtvým. Bylo mu horko, kravatu i sako odhodil, na čele mu perlil pot. Nechával ho stékat bez povšimnutí, už si zvykl i na pálení v očích. Přiblížil se ke křižovatce, klekl si, s hlavou při zemi vyhlédl za roh. Chodbou procházel oddíl mužů v policejních uniformách a ze dveří, které minuli, je pozorovala žena. Měla černé vlasy a Barry jí neviděl do tváře. Schovala se. Jeden z policistů se zastavil, počkal až budou ostatní pár kroků před ním, pozvedl karabinu a dlouhou dávkou poslal své kolegy k zemi. Mířil na nohy, aby je nechránily jejich neprůstřelné vesty. Druhou dávkou se je pokusil je dorazit, ale jeden z policistů ještě žil a čistým výstřelem ho složil. Barry nespouštěl oči ze dveří, ve kterých se žena ukrývala. Pamatoval si, co mu o nich O'Brien pověděl a snažil se myslet na střílení na terč, na lovy na krysy, kterých se jako kluk pravidelně účastnil. Ruce, ve kterých držel připravené zbraně ho už začínaly bolet, když konečně vykoukla podruhé. Stíkl, stíkl, stíkl. Dokázala se na něho ještě podívat. Váhavě, s prstem na spoušti, se k ní přiblížil. Vystřelil celkem šestkrát a ze vzdálenosti pěti metrů nemohl minout. Přesto měla v těle jen tři kulky a odhadoval, že dvě jí zasáhly už jako mrtvou. Zhluboka se nadechl a vydechl. Bože, on ji dostal, dostal ji. Unava z něj spadla, vzpomněl si na plechovku za miliardu a cítil se o dvacet let mladší. Vyměnil zásobník, doplnil náboje do bubínku revolveru a po-kračoval v cestě. V duchu si pískal písničku z klukovských let "Proto stojí za to žít." Barry vstoupil do foajé, místa kudy projížděly všechny čtyři výtahy sekce A. Sál byl prázdný. Zamžoural očima. Kouře bylo čím dál víc a přísahal bych, že už slyší hukot požáru nahoře.

"Tak vy jste se dostal až sem?"

Otočil se na patě, ale O'Briena stále neviděl. Až když si uvědomil, že má maskovací oblek, objevil ho.

"Už je tady?"

"Ještě ně."

"Od počátku jste to tak plánoval?"

Barry ukázal rukou s revolverem kolem sebe.

"Myslím hořící mrakodrap, jatka pod námi."

"Ne. Měl jsem tu dost senzorů, abych jí vystopoval jako pes lišku, ale byla příliš mazaná. Chytřejší než jsem předpokládal, lepší, než když jsem ji znal."

"A jak víte, že přijede sem?"

"Je unavená, potřebuje pomoc a myslí si, že pomoc čeká tady."

O'Brien pokynul směrem k pohovce. Ležela na ní žena v černém overalu, ruce i nohy měla svázané leukoplasty, přes ústa připevněný vatový polštářek."

"Vy jste ji zabil?"

"Ne, omámil drogou. Jenie ví, kde je a ví, že na tom není dobře."

"A přesto přijde?"

"Ano."

"Jednu jsem dostal."

"Musíte být dobrý, Barry."

"Kolik si myslíte, že jich tu ještě je?"

"Jedna, za vámi."

Barry nedokázal zaregistrovat, kdy O'Brien pozvedl zbraně a vystřelil. Pistole třeskly jako protitanková puška, sonický třesk vyrazil okna v prázdném bytě.

Barry se chytil za bok.

"Ježíši Kriste! Vy jste mě trefil!"

Stála za vámi, zabila by vás. Je to jen čistý průstřel."

Kontrolky u dvou výtahů se rozsvítily.

"Už jede," oznámil O'Brien"

Barry zaběhl na druhou stranu sálu a zakřičel.

"Tyhle výtahy svítí také!"

"Spálil jsem jim motory."

Barry se vrátil zpátky se strachem v očích.

"Tak jak to že ksakru jedou?"

O'Brien se skoro pyšně usmál, zahodil pistole a pozvedl kevlarovou pušku.

"Říkal jsem vám, že je jejich první dáma."

"A kudy přijede?"

"Tímhle, protože má číslo čtyři."

"Vy jste se zbláznil, člověče."

"Jennie měla vždy ráda číslo čtyři."

Barry se skrčil u budky s telefonním automatem a zkontroloval zbraně.

Doufal, že se O'Brien nezbláznil docela a že ji dostane. On pak dostane jeho.

Seshora zazněla exploze, z výtahových šachet jedna, dva a tři se vyplazil krátký jazyk ohně.

"Co to -?"

"Vybuchly mé bomby."

"A čtyřka?"

"Tou jede Jennie, nedovolila jí vybuchnout."

Barry měl chuť vzít nohy na ramena, ale soustředil se na termosku za miliardy. Proto stojí za to žít. Najednou si nemohl vzpomenout na melodii.

Výtah zastavil, dveře se otevřely. O'Brien držel pušku oběma rukama a tenkostěnná hlaveň s lisovanými vlákny se ani nezachvěla.

Měla na sobě černý overal, který obtahoval všechny křivky jejího těla. Byla hubenější než si ji pamatoval, ale pokud se podobných honiček v mrakodrapech účastnila častěji, nebylo se čemu divit. A vypadala starší. Také se nebylo čemu divit, uplynulo už dvanáct let. Kolem očí a koutků úst měla vrásky soustředění a častých nočních můr. Oči měla vážné a unavené.

Zmáčkni to hlupáku, pro všechny svaté, zmáčkni to, modlil se v duchu Barry a sám se neodvažoval ani pohnout. Cítil jak mu košile vlhne krví a začíná se mu točit hlava, ale možná to bylo tím horkem.

"Ahoj Jennie."

"Jennie?"

V otázce byl slyšet neličený úžas.

"Ty, Michale?"

"Ano já."

Oba se odmlčeli a Barry slyšel zvuk kapek krve dopadajících na mramorovou podlahu. Jeho krve.

"Napadlo mě, že jedině ty by jsi dokázal zorganizovat něco takového."

Mávla rukou okolo sebe.

"Ale myslela jsem, že jsi mrtvý."

"Také jsem si to dlouho myslel."

"Takže ty jsi mlčenlivý O'Brien, lovec s dlouhou řadou skalpů."

"Ano, to jsem já."

"A myslíš si, že jsi dostatečně rychlý na to, abys mě zastřelil?"

"Podívej se na svou společnici. Na tu, co leží mrtvá na chodbě a na tu, co leží živá na pohovce."

"Já jsem nejlepší, Michale."

"Já vím."

Tak ji konečně práskni! přemlouval ho v duchu Barry a přesunoval nástřelnou milimetr po milimetr na O'Brienova záda.

A já ti potom v kostele zapálím svíčku.

"Byla to chyba, cos mi tenkrát udělala."

"Já vím. Byla."

"Nikdy bych tě, ani nikoho z vás, neudal. Nikdy."

"Teď už to vím."

"Když jsem v nemocnici přišel k sobě, nenáviděl jsem tě. Za to, že jsi mě odmrštila. Čarodějnice jsem nenáviděl, protože jsi jim dala přednost přede mnou."

"A tak ses nechal naverbovat do tajné služby a později jsi šel na volnou nohu. Snažili jsme se z jejich dokumentů zjistit, kdo vlastně jsi, ale marně."

"Sám jsem všechno vymazal."

"A teď jsi mě našel. Tak to skonči, Michaeli."

"Zapomeňme na to, co bylo. Odejďme spolu."

Barry málem nedokázal potlačit vztekly výdech. Na mušce revolveru měl O'Brienova záda a teď zamířil pistolí na Jennifer. Byl si jist, že jsou oba šílení a rozhodl se, že pokud si začnou vyznávat lásku, riskne to. Jenom nesměl zasáhnout termosku, kterou měla upevněnou postrojem na zádech. Zamířil na podbřišek. Bolest z průstřelu břišní dutiny by měla stačit i na čarodějnici a když bude mít štěstí, zasáhne páteř.

Jennifer se hoře usmála.

"Většinu mých známých a kamarádek jsi zabil ty."

"Podívej se na své ruce, také jsou od krve."

"Ano. A právě proto nepůjdu. Uplynulo hodně času a já jsem udělala příliš mnoho špatných věcí, které by teď byly zbytečné. My dva jsme se setkali v nesprávnou dobu na špatném místě. Bylo mi to líto, Michaeli."

O'Brien sklonil pušku, Barry stiskl zuby. Teď.

Maxwellův démon nepravděpodobnosti probuzený k životu parapsychickou explozí mávl křídly, v milióntině sekundy se vzduch v bezprostředním okolí mrakodrapu ochladil o pět stupňů, ve foajé šedesátého druhého patra na okamžik propuklo ohnivé peklo. Barry žár nevnímal. Cítil jen jak mu něco teplého kape na tvář. Byl to plastik telefonu. Než umřel, mihla se mu před očima stříbrná termoska a nápěv staré písně. Tentokrát zněl správně.

O'Brien otevřel oči. Žár zatavil mramorové obložení stěn do jednolitě ploché a změnil vybavení sálu v několik šedi-vých louží na podlaze, sklo oken získalo matnou barvu. Nikde nehořelo. Podíval se na hodinky. Z jeho subjektivní i na podlaze, sklo oken získalo matnou barvu. Nikde nehořelo. Podíval se na hodinky. Z jeho subjektivního času mu chybělo dobrých pět minut. Žena, kterou zaja, byla pryč a nepředpokládal, že by uhořela.

Sešel po schodech o pět pater a vmísil se do davu vyděšených lidí. Vypadal jako by prošel ohněm a nikdo se ho na nic nevyptával. Venku se posadil na lavičku v parku a seděl. Seděl tam v šest hodin večer, seděl tam o půlnoci i v šest hodin ráno. V sedm třicet zapípal jeho osobní telefon.

"Zdravičko, O'Briene."

Okamžik mu trvalo, než poznal hlas svého agenta.

"Slyšel jsem, že se všechno nevydařilo, jak jste zamýšlel."

"Nevyšlo."

"Nevadí, měl bych pro vás další práci. Slušné peníze."

"Skončil jsem."

O'Brien přerušil hovor. V sedm čtyřicet zazvonil telefon znovu."

"Už jsem vám říkal, že jsem skočil."

"To jsem já, Jana."

V O'Brienově prázdném pohledu se na okamžik objevil zájem.

"Promiňte madam, mám pro vás špatnou zprávu. Váš manžel byl spálen. Na popel. Asi z něj nezůstalo vůbec nic."

"Já vím, ale kvůli tomu vás neobtěžuji. Tvrdil jste, že jste profesionál. Mám pro vás jistou nabídku. Co mi odpovíte na zakázku týkající se Studeného Jindříška?"

Přes O'Brienovu tvář se mihl náznak letmého úsměvu.

"Zastavil bych se u vás na oběd, pokud budu pozván, madam."

"V jednu hodinu odpoledne, společenský oděv není nutný."

O'Brien pomalu schoval telefon a postavil se a začal si pobrukovat melodii staré rockandrollové vypalovačky.

(c) 2000 Miroslav Žamboch